

La Vida Consagrada

Dm, 2/02/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Com cada 2 de febrer, avui l'Església ens convida a celebrar la Jornada de la Vida Consagrada, un dia per pregar i tindre present el testimoni dels qui seguim Jesús per mitjà dels consells evangèlics.

No m'acaba d'agradar que l'expressió, "vida consagrada" estigui "reservada" únicament als monjos i a les monges, als religiosos i a les religioses i als membres dels instituts seculars, ja que pel baptisme tots els cristians hem estat ungit amb el crisma i per tant hem estat consagrats a Déu. Amb tot, l'Església dóna la paraula "consagrat", als qui per mitjà dels consells evangèlics ens hem consagrat a Déu.

El lema d'enguany, en aquesta XXV jornada, "*La Vida Consagrada, paràbola de fraternitat en un món ferit*", mostra el carisma de la Vida Consagrada present en aquells homes i dones "*que enmig d'innombrables desafiaments, al marge del camí o en les zones més inhòspites d'un barri, guareixen les ferides del món*".

El document que els bisbes de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada han donat a conèixer per a aquesta jornada, presenta els consagrats com un "*cabal ininterromput de vida i d'esperança per al món*". Així ho experimentem cada dia, com diu aquest document, "*quan som capaços de descobrir la presència senzilla de les persones consagrades a l'Església i a la societat, ferment de Crist en la massa de la humanitat*".

La Jornada de la Vida Consagrada, que va ser instituïda pel papa Joan Pau II el 1995, vol ser "*per a les persones consagrades, una ocasió propícia per renovar els propòsits i per reviure els sentiments que han d'inspirar*" la nostra entrega al Senyor.

El lema d'enguany es fa ressò "*de la condició nafrada de l'ésser humà i de tota la*

creació i alhora evoca la vocació i missió de les persones consagrades en l'Església i en la societat, com a signe visible de la veritat íntima de l'Evangelí". Per això aquest lema s'ha de vore "sota la llum de la paràbola del bon samarità, una icona bellíssima que el papa Francesc ha volgut revisar i compartir en la seua última encíclica, "Germans tots", proposant-la com a far i horitzó per a tota la família eclesial i humana".

És evident que vivim en un món ferit i *"en una part del planeta, la ferida supura sense descans". I és que "el sofriment, la fam, la indigència, la guerra, tenen rostres concret en tants" homes que "són apallissats al marge dels camins", com veiem en la paràbola del bon samarità. Segons el document dels bisbes, "en tots aquests rostres i en totes les cunetes, trobem Crist assedegat, maltractat, abusat, estranger, empresonat". Per això les persones consagrades volem fer nostre el dolor dels qui sofreixen, ja que "els consagrats coneixen les lluites i els dolors de l'existència en la seua pròpia carn i en la dels altres".*

En les seves diverses missions, els consagrats *"aprenen en l'escola del Crist, com acollir amb profunditat i generositat, la fragilitat del dia a dia". Per això intentem teixir "històries de vida comuna" i sembrar "paciència i perdó, allà on altres sembren dispersió, fúria i rancor".*

Tenint present la paràbola del bon samarità, els consagrats hem de portar a les nostres mans *"l'oli i el vi per a les ferides del món", embenar les nafres dels qui pateixen i esdevenir "llar de la salut de Déu".*

Cal recordar que la Vida Consagrada no és una fugida del món i dels seus problemes (com van fer el sacerdot i el levita de la paràbola del bon samarità), sinó una fugida de la mundanitat. Per això els consagrats ens aturem (i ens agenollem) davant els qui estan al marge del camí, per acollir el dolor dels qui pateixen des de la nostra opció per la radicalitat d'una vida alternativa, que neda contracorrent. Una vida que intentem que no sigui mediocre ni segons els comportaments i la manera de fer (frívola i superficial) d'un món que viu només d'aparença.

Així ho intentem fer els homes i les dones consagrats a Déu, com les Agustines de Sant Mateu, les benedictines de Sant Benet i de Sant Pere de les Puelles, els germans de Sant Joan de Déu de Manresa, les carmelites descalces de Tarragona, les germanes de la Sagrada Família d'Urgell d'Escaldes-Engordany, les clarisses de Pedralbes, els franciscans de Sabadell, les cartoixanes de Benifassà, les germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona, els caputxins d'Arenys de Mar, els cistercencs de Poblet, les missioneres de la Caritat de Sabadell, les religioses de Maria Immaculada de Barcelona, les adoratrius de Berga, els germans de la Salle de Santa Coloma de Farners, les jerònimes de Refet, els salesians de Sabadell, les hospitalàries de Martorell, els claretians de Vic, les filles de Jesús d'Alcarràs, els mercedaris de Sant Ramon, els carmelites descalços de Lleida, els jesuïtes de Manresa, les missioneres del Cor de Maria d'Olot o les carmelites Vedruna de Manresa.

Tots els qui en aquesta jornada de la Vida Consagrada renovem la nostra opció per seguir Jesús i per servir el nostre món, volem acostar-nos als qui sofreixen per tal de fer nostre el seu dolor. Volem embenar i amorosir amb oli i vi les ferides de tots els qui pateixen i portar-los la llum i el consol de Crist.

Com ha dit el cardenal Tagle en relació als missioners (Religión Digital, 29 de

gener de 2021) també els consagrats som *“aquells que, com els apòstols, no poden guardar per a ells mateixos l’amor que han experimentat”*.